

Görög partok, Párizs-dilemma, hajnali whisky a város felett, és egy érzékelést stimuláló festészeti életmű. Beszélgetés Bullás Józseffel a hatvanról, hogy mit visz és mit hoz egy kerek születésnap.

Winkler Nóra

2020. SZEPTEMBER 4. Bullás József-interjú

Bullás József: *190125*, 2019, olaj, vászon, 180 x 140 cm

Fotó: © Horváth Gábor / HUNGART © 2020

Bullás József, a PTE Képzőművészeti Intézet
Festészet Tanszékének adjunktusa
Fotó: © Borsos Misi / HUNGART © 2020

Bullás József: *Orrok*, 1984, olaj, vászon, 130 x 190 cm
Fotó: © Sulyok Miklós / HUNGART © 2020

Winkler Nóra: Azzal nyitnék, hogy hogy vagy?

Bullás József: Hát nézd, tulajdonképpen hatvantól kezdve elengedtem dolgokat, és azt mondom, tök jó ez így. Nyugodt vagyok, elfogadtam az életet, már nem görcsölök. Nincs bennem nagy akarás. Persze imádom eljönni a műtermembe, nagyon szeretek dolgozni, ezt akarom, szeretem a családomat, és úgy igazán semmi más nem érdekel. Lenyugodtam, kerekesebb lett a dolog és kész.

Volt már ilyen érzésed korábban? Nem is, hogy nem érdekel, hanem hogy a megfelelési, igazodási kényszereket le lehet tenni és elengedni.

Amikor befejeztem a Képzőt – a Hegyi Lóránd-féle csapattal indultam –, elég gyorsan berobbant, beindult a karrierem. '85-ben úgy küldtek ki a Sao Paoló-i Biennáléra, hogy még képzős voltam. Elég gyorsan jöttek tehát a különböző kiállítási lehetőségek, a Műcsarnok, részvétel csoportos bemutatkozásokon, és egyszer csak azt éreztem, túl fura ez így. Mesterkéltnek éreztem, miközben nyilván azt gondoltam, baromira megérdemlem. Elindult bennem

némi hippis gondolkodás, elkezdtem utazni, kiszállni ebből az egész mókuserékből.

Hány éves vagy itt?

A Képző után vagyunk pár évvel, hiszen valamennyi.

Már ekkor úgy érezted, kiszállsz a mókuserékből?

Igen. Abból a fajta mókuserékből.

Ami pontosan mi volt? Hogy az ember építi a karrierjét, művész önmagát?

Igen, de ez azt is jelentette, hogy a Hegyi-féle csapatban az új szenzibilitás, új festészet hívószavára kicsit színt egyenruhaszerűen festett mindenki. Én az első körben kerültem be ide, és láttam, ahogy mások igyekeztek, jöttek be srácok, de már nem srácok, idősebb kollégák. Kínos volt látni, hogy aki fél évvel korábban konceptualista kockákat csinált, itt már széles ecsettel hadakozott, nagy vásznak előtt. Azt gondoltam, nem ez a művészet, nem erről kell, hogy szóljon. Úgy éreztem, távolabb kell lépnem, szemlélnem egy

ideig, mi is ez a fajta nyomulás; finom gerinctelenség vagy koncepciótlanság? Vettem egy Wartburg kombit, befügönyöztem, elindultam Görögországba, Törökországba és hónapokig ott éltem. Na most, ez a '80-as évek. Nem nagyon kaptál akkoriban vízumot, de mivel én annyit állítottam ki, rengeteg meghívólevelem volt, úgyhogy kaptam ötös, tízes, mikor mekkora ablaksorozat az útlevelembe, ezzel hosszasan el lehetett lődörögni a világban. Ha elfogyott a pénzem, akkor portrét rajzoltam – elég jó akadémista képzést kaptam, úgyhogy ez nem volt gond –, kicsit hippis, más világ volt az.

Elég jól hangzik.

Jól. Nyilván egy német vagy osztrák hippihez képest mindig szegényes voltál, de legalább ugyanolyan szabad, ugyanúgy süttetted a hasad a görög, török partoknál, én inkább Görögországot kedveltem. Nagyon érdekes, hogy ott jött be az a... hogy is mondjam, program vagy koncepció, amivel ma is dolgozom, ott érett bennem teljessé, állt össze. A görög romok iránti érdeklődést itt a Képzőn kellően kiirtották belőlem, a klaszikus görögországi ügy nem érdekelt,

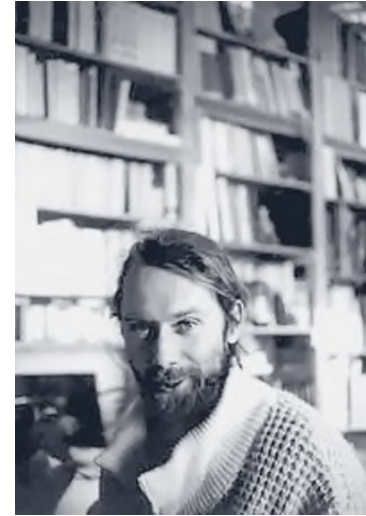
Bullás József: *Ornamentális kompozíció*, 1990, olaj, vásznon, 200 x 140 cm

Fotó: © Sulyok Miklós / HUNGART © 2020

Bullás József: *Matisse előzi Picassót*, 1990, akril, vásznon, 160 x 150 cm

Fotó: © Sulyok Miklós / HUNGART © 2020

Bullás József az 1990-es évek elején

Fotó: © Adorjáni Réka / HUNGART © 2020

viszont nagyon érdekesek voltak az ókeresztény motívumok. Főleg a frank várak, az egész mediterrán térség tele van velük, nagyon érdekes ornamentikát, fonatokat tapasztaltam, azokat vizsgáltam, rajzolgattam. Tele volt az autóm festőfelszereléssel meg jó sok recinával – ez a kettő, ami fontos volt –, és kész. Van az a bartóki gondolat, hogy Magyarország Kelet-Nyugat kapuja, ugyanerre gondoltam azzal, hogy a keleti ornamentikát a tradicionális nyugati, absztrakt, konstruktív festészettel ütköztetném. Ennek különböző stációi voltak – még vannak is –, tehát ez a fő gondolat, ami végigmegegy formailag.

Amikor mondtad, hogy a görög partokon süttetted a hasad, és ott találtad meg, ami aztán a festészeted alapja lett, azt hittem, a vizet, a játszó fényeket, ezt a zsongító látványélményt mondod majd meghatározó optikai emlékének.

Nem, de közben igen is. Egyszer csináltam egy kiállítást a Deák Erika Galériában, *Káprázat* címmel, de nekem nem a vízből jött a káprázat, hanem ha becsuktam a szemem és a Napba néz-

tem. Akkor különböző kis pöttyöcskék úszkálnak, különböző színű holdudvarokkal. Ebből csináltam az *Organikus* sorozatot.

A hatvanadik születésnap kapcsán mesélted korábban, hogy lesz egy lenyugodás az emberben, nem próbálgat már semmit széllal szemben, elfogadja, hogy csak az van, ami van. De ezt hogy érted? Van a dolgoknak egy igazsága és neked nem feladatod harcolni ez ellen, hanem tudni kell vele menni?

A dolgoknak számomra van igazsága; de a fontos a világ és az én belső világom közötti egyensúly. Az emberben vannak akaratok, hogy mit szeretne megvalósítani, majd látja a világot és rájön, persze lehetsz baromira kreatív, lehetsz egészen más, de a saját közegedet, a saját léptékedet nem tudod meghaladni. Érdekesek a hazánkból elment művészek, akik később nagy karriert futottak be. Nemrég olvastam, körbekérdeztek a világban fontos múzeumigazgatókat, kurátorokat, hogy a művészeti karrierthez mi kell, és ők tulajdonképpen három dolgot emeltek ki: szerencse,

szerencse és szerencse. Magyarul, hogy jókor legyél jó helyen. Nyilvánvaló, hogy a jó hely az mindig valamilyen nagyvárost, Londont vagy New Yorkot jelenti, esetleg Párizst. Ha te nem vagy ott, akkor is el kell fogadnod az életedet. El kell fogadnod, hogy nem leszel benne, és építened magad ennek természetességével tovább. Ez nem teljesen a te kérdésre adott válasz.

Nem, de jó.

Kihagytam egy fontos momentumot, én tulajdonképpen soha nem akartam elmenni ebből az országból. Rájöttem, hogy ebből a közegből fogok táplálkozni. Felmerült a nyolcvanas években, sőt '90-ig komoly tárgyalásban voltam, mert hívtak, hogy menjek ki Párizsba. Azt gondoltam, meg tudjuk oldani a kapcsolatot úgy, hogy itt maradok. De aztán ebből sok probléma adódott, fatális véletlenek sorozata, végül jelezték: ezt nem így kellene megoldani, menjek ki. De úgy döntöttem, nem megyek. És hogy miért nem, az azért volt, mert sok disszidenssel találkoztam, akik elmentek a hatvanas évek végén, hetvenes években, egy picivel

voltak idősebbek nálam, és a nyolcvanas évek végén jöttek vissza, mert itt épp a nagy szabadság szele fúj, legalábbis úgy nézett ki – és mindegyikük hihetetlenül frusztrált volt.

Kik ők?

Művészek, tudósok, kutatók, mindenfajta irodalmárok és színészek. Nem akarok nevesíteni senkit. Nagy részük alkoholista lett... Nem tudták eldönteni, hogy ők most mik, franciák, amerikaiak vagy magyarok, ha itt voltak, akkor a magyarokat fikázták és istenítették a kintieket, ha kint voltak, akkor fordítva. Ezt megtapasztaltam, voltam kint náluk. Szóval ezt nem akartam. Utólag már tudom, baromság volt, de én ezen akkor vacilláltam. Mai ésszel azt kellett volna csinálnom, hogy ki megyek Párizsba, kapok egy nagy műtermet, beköltözöm két hónapra, megcsinálom, amit kell, utána felugrok a repülőre és itthon vagyok. Vagy ha unom, hazajövök, bulizok egy hetet és visszamegyek megnyugodva.

Bulizós voltál egyébként?

Akkor igen. Nem tudtad volna elképzelni, mi? Szóval én mindenfajta ilyen kifele csábítást elpasszíroztam magamtól, ezért mondom, hogy ebből kell építkezni, ami itt van, ennek mindenfajta nyűgével, bajával. Egy kívülről jövő könnyebben észreveszi, mi itt az érték. Mi benne vagyunk és tapossuk a sarat, gyömöszöljük és szenvedünk. Bár engem már nem érdekel a szenvedés.

Helyes. Külföldi kiállítások viszont voltak, ha kimenet nem is.

Párizsban például, közösen Vasarelyvel. Ez akkor nagy szó volt, Vasarelynek előtte húsz éven át nem volt múzeumban kiállítása. Egy kortárs, magyarországi op-art mestert akartak mellé, így kerültem oda. Én akkora területen voltam, mint ez a műterem, ő meg nyilvánvalóan egy komplett nagy szinten.

Akkor még épp élt Denise René, lett is kapcsolatom a galériájával. Az akkori igazgatóval kezdtünk beszélgetni, de rá három hónapra Denise René meghalt. A galéria átrendeződött, az igazgató, akivel tárgyaltam, egy év múlva elment. Már Dél-Amerikában él, mert ennek az optikai – op-art vagy kinetikus – artnak, nagyobb ott a piaca. A Denise René Galéria ilyen szempontból meg kiesett a képből. Lehet, hogy fel lehetne venni velük a kapcsolatot. Pierre Vasarelyvel is van kapcsolatom, de az is tulajdonképpen már elhalóban.

Apropó Vasarely apa és fia. Milyen a családod? Mit csinálnak a szüleid?

Nagyon jó közegben éltem, kifejezetten támogattak mindenben. Szeged – Hódmezővásárhely... tehát déli banda a családod, az apai ág Szeged, onnan indultak, az anyai Hódmezővásárhely és környéke. Ők keramikusok voltak. Van még pár tányérom tőlük. Anyámat fel is vették az Iparra, de akkor váltak a nagyszülők, ezért a hódmezővásárhelyi Pedagógusképzőbe kellett beugrania, hogy közel maradjon a családdhoz.

Váltak? Akkoriban ez nem volt mindennapos.

Nagyapám meg nagyanyám, mindkettő vehemens típus volt, nem bírták együtt. Anyám azért kitarzott a vágyai mellett és festett. Szépen, realisztikusan tudott. Aztán leköltöztünk Zalaegerszegre, én ott születtem, anyám végül az ottani múzeumban kezdett dolgozni. Jó légkör volt, akkor alakították ki az első skanzent, a Göcseji Múzeumot, rengeteg régésszel, nagy élet volt... Apám katonatiszt volt, pedig sose akart az lenni, a Mezőgazdasági Egyetem gépész szakára járt, de kapott egy papírt, hogy Bullás elvtárs holnaptól a Katonatiszti Főiskolára megy. Nem fogadta el, de keményen megszarolták, családilag akarták tönkretenni, úgy-hogy aláírta. Gyűlölte, már negyvenpár évesen leszereltette volna magát.

Nehezen sikerült. Sok diplomája volt, kohómérnök, ilyen mérnök, olyan mérnök, végig képezte magát, ez is lett a veszte. Nem engedték el, noha gerincműtött volt, nem tudtak kit a helyére tenni. Nagyon becsületes, szorgalmas ember volt, jóindulatú. A naivságot tőle örököltem. Anyám temperamentumos, masszív nő volt, szép, olaszos típusú. Nagyon tudta csavargatni a pasik nyakát, orrát satöbbi.

Naivságot mondasz, én úgy mondanám, stabil, békét sugárzó alkat vagy.

Most már talán igen. De a régi barátaim szerint velem az a baj, hogy naiv vagyok. Egyébként tényleg. Ha valakit megszeretek, mindent elhiszek neki. Nem mindig szabadna, de ez van, elfogadom. Örülök, ha ez sugárzik, nem adták könnyen.

Hiányzik belőled a Kelet-Európában oly gyakori és jogos férfigyötrellem, frusztráció.

Valószínűleg mert keverék vagyok, apai ágon olasz vérrel is, lehet, hogy amit érzel, az élet szeretete, az olaszos. Anyai ágon német és zsidó őseim is vannak. Megy a vita, hogy a Bullás név honnan származik. Egyik verzió szerint török eredetű a szó, így a család is. Idehaza egyébként csak Szegeden vannak Bullások. Viszont törökök mindenhol voltak, szóval ez kicsit billeg. És vannak a pápai bullával bejövő olaszok, valamilyen Károlyunk idején, akik egy vallási ellenközpontot akartak meghonosítani, amire az akkori pápa ideküldte az embereit, jelezve, hogy mi mégiscsak ahhoz a bandához tartozunk. Erre kiadtak egy rendeletet, hogy a bullások vízbe fojtandók. Ezt anyám régi barátja, aki sajnos már nem él, Degré Alajos muzeológus, levéltáros kutatta ki. Őknagyapám szegedi volt, az arisztokrata és nagyon módos ember határán, kisebbségi kastélya volt a városban. Amikor kitört az első világháború, ahova tisztként vonult be, folytatta

nagyvilági életét a fronton a kurvájával együtt, vitte magával őt is. Meghalt aztán, nyilván nem golyó által, hanem kapott valami fertőzést, és olyan adósságot halmozott fel, hogy elárverezték a házát, így az én nagyapám már leleccént kezdte az életet.

Jó, kacifántos történet. De nézzük a képeidet is. Mert ezeken pont a dolgok valóságának meglátása nehéz. Állok előtte, próbálok jobban fókuszálni, de ledob. Az emberi szem nem tudja kiélesteni. A telefonom viszont összerakja, de az már egy másik kép lesz. Ennek van valami köze ahhoz, ahogy te látod a dolgokat?

Nagyon jó kérdés, tulajdonképpen ez a lényeg. Hosszú folyamat volt, mire eljutottam ide. Az ornamentikával indultam, onnan, hogy sem a miniatúráknál, sem a csempéknél a keleti vonalon, de a nyugati absztrakt festésznél, a konstruktív festészetben sem használtak valört, színátmenetet, élelenséget. Elkezdett izgatni, hogy mindezeket szerintem érdekes lenne beépíteni. Először nagy, széles ecsetekkel elmostam az éleket, hullámmozgással és ahhoz hasonló képekkel. Aztán különböző módokon kezdtem ezt megoldani, nem ecsettel, hanem hengerrel festettem, de fújás nélkül. Ortodox módon, egyetlen etapban, hengerrel fejeztem be a végső stációban, előtte sokfajta eszközt használtam, de maga a henger rakta így össze. Mint ahogy az éles márványköveket a tenger oda-vissza mozgatja és le gömbölyíti, itt egy éles kontúrokkal megfestett, konstruktív képet maga a henger az oda-vissza mozgásával mossa el, gömbölyíti le.

Hogy jutott eszedbe a hengerelés, az összemérés?

Rájöttem, olyat kell belevinnem az egészbe, ami izgat. Valamit, ami megfoghatatlan, ami áthelyez egy másik világba. Azt gondoltam, az optikai kísérletekkel kibillentem az embert,

átlököm egy olyan szituációba, ami ismeretlen a számára és számomra is. Ismeretlen terekbe, mikro- vagy makrokozmoszszerű világokba jutni volt a célom. Egy másik helyzetbe, ahol újra kell gondolni mindent.

Ha egy hagyományos konstruktív kép, például Bak Imre előtt állok, akkor a te logikád mentén a Bak-kép azt mondja nekem, hogy a dolgoknak végül is összeállítható egy rendje. A tied előtt az a mondat, hogy persze, valamelyest van konstrukció, egy szerkezet, ami megtart, de nagyon puhák, lágyak a végei. Mintha ez világnézeti dolog lenne...

Abszolút jól mondd, pont ez a lényeg, abszolút más világnézet. Imre festészete tulajdonképpen látványelvű festészet, abból indul, azt absztrahálja, alakítja át. Engem maga a látvány kifejezetten idegesít, az irodalmiság is. Azért adok számokat képcímnek, mert attól a perctől, hogy elengedtem, már semmi köze egy verbális vagy irodalmilag megközelíthető dologhoz. Ha egy képem picit is utal vagy látszólagosan emlékeztet a valóságra, attól rögtön frászt kapok. Ha valakinek eszébe jut róluk valami, az nem jó, mert én magam szeretnék teremteni egyfajta világot, egyfajta valóságot. Nem a természetből akarok kiindulni, de persze amikor kint vagyok az életben, minden hat rám is. Viszont mostanára, azt veszem észre, hogy a festészetem alakulására sokkal jobban hatnak a saját munkáim, a saját tapasztalataim, a saját eredményeim.

Tehát ez egy belső logikájú építkezés.

Volt egy nagyon jó kutató, Julesz Béla, aki aztán lelépett Amerikába, és az amerikai hadsereg bekebelezte. A random elmélet egyik kitalálója, nálam is így alakultak a dolgok. Festettem valamit, észrevettem egy effektet a képen, láttam, milyen érdekes, megpróbáltam picikét azt erősíteni. Aztán megint figyeltem, ez-e az irány, és ha nem, akkor jött egy

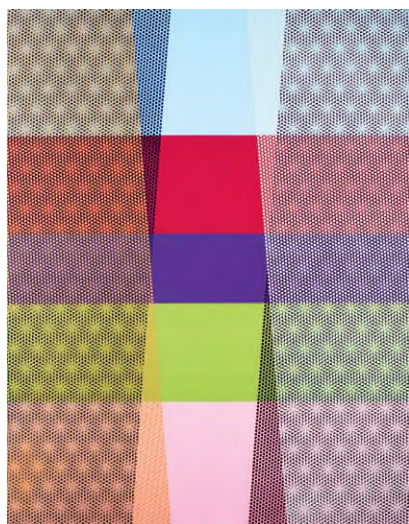
másik. Mindig apránként vettem észre dolgokat. Sőt volt, hogy feljöttek a műterembe vadidegen emberek, és hosszú tesztbeszélgetéseket csináltunk... sorba raktam a képeket, figyeltem, ők mit vesznek észre. Nagyon sokat segített. Tehát a képeimből indultam és mentem tovább-tovább. Úgy jutottam el erre a végső állomásra – egyébként nincs ilyen, hogy végső –, de nyilvánvalóan vannak gondolati, vizuális irányok, és egyszer csak eléri azt a pontot, ahonnan már nem lehet fokozni.

Ezzel a lépéssel jó sokféle végpontig mentél, a moiré képeid is külön irány.

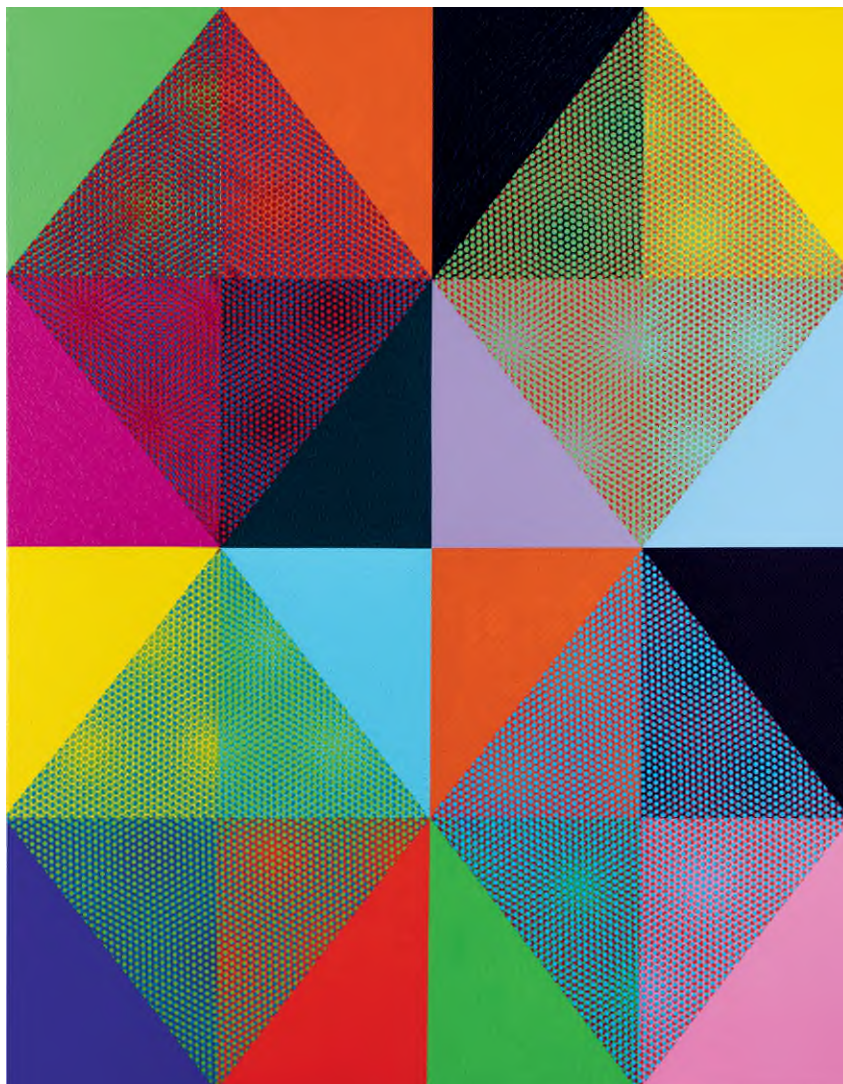
Igen, rengeteg irány van, másként készülnek technikailag, de maga a vizuális effekt, ez a bizonytalanság nagyjából hasonló a gondolatmenetükben. A moirét, ami a fizika nyelvén geometriai interferencia, mások is használják, sokan számítógéppel. De én a festésztől soha nem akartam ellépni. Iszonyú fontos volt nekem maga a festék. Pedig már '85-ben is jártam a Sztakiba kipróbálni a számítógépet, de mindig eltávolodtam, igazából frászt kaptam tőle. Nem sokkal később keresett meg Krajcsik Zsolt, hogy szeretne velem dolgozni és mindent, amit rajzolok, ő számítógéppel megcsinál. Ebből a munkakapcsolatból aztán az lett, hogy Linzben, az Ars Electronicán díjat kaptunk, ez addig Magyarországon nem volt jellemző, Waliczky Tamás kapott még. Mégis kiszálltam belőle, annyira hiányzott az anyag, sokáig nem is mentem gép közelébe, még jobban rámentem az ecsettel festésre. Nagyon kellett a vas-tag, fröcsögő, pasztózus olajfesték.

Nem is használsz gépet ma sem?

Nagyon jó eszköz, néha azt csinálom, hogy amikor eljutok a képpel egy állapotig, ahol el kell döntenem, merre tovább, lefotózom, és a gépen próbálgatom jobbra-balra, hogyan tovább. Picasso annak idején a feleségével csinálta ezt,

Bullás József: *180930*, 2018,
akril, vászon, 180 x 140 cm
Fotó: © Horváth Gábor / HUNGART © 2020

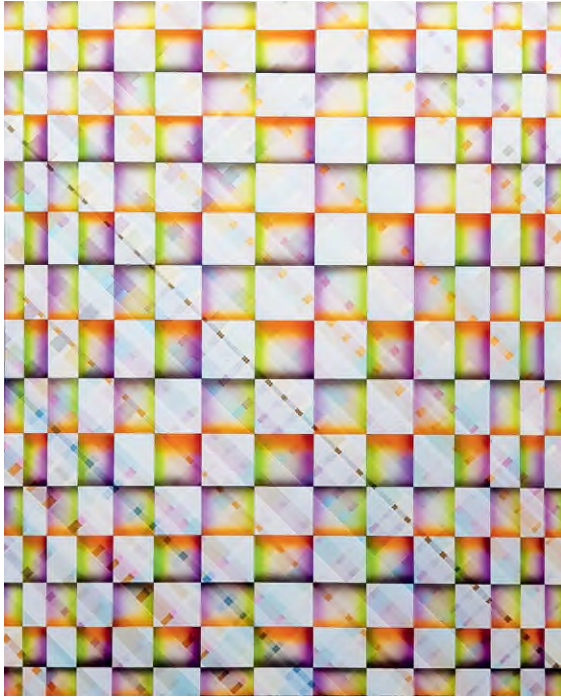
Bullás József: *181028*, 2018, akril, vászon, 180 x 140 cm
Fotó: © Horváth Gábor / HUNGART © 2020

adott egy ötletet neki, és ott hagyta a félkész képpel, fesse meg legyen szíves reggelre három példányban. Meg is csinálta, az egyiket errefelé vitte el, a másikat arra. Én is ezt próbálom, de mindig azt tapasztalom, hogy amit komputerrel csinálók, és próbálom megvalósítani, folyton besül. Egyszerűen sokkal izgalmasabb, amikor magad, manuálisan végigküzdöd a folyamatot.

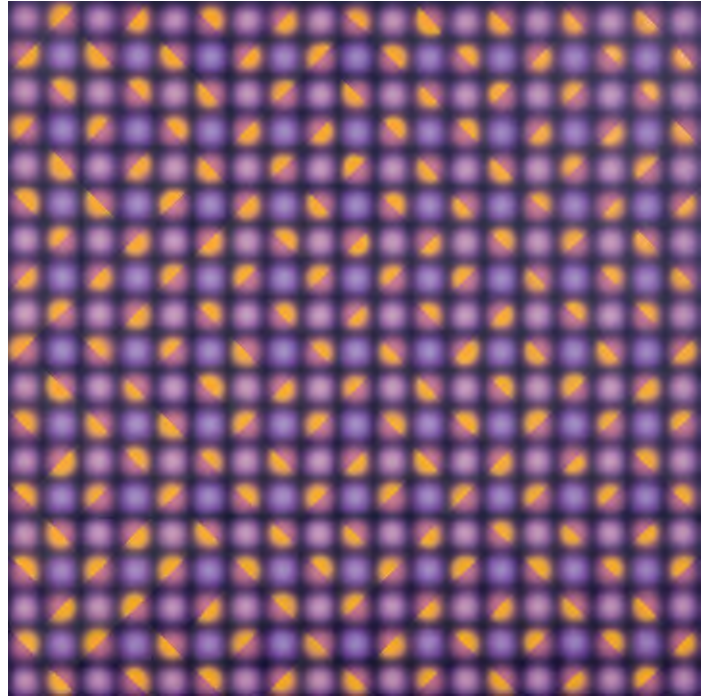
A címek miért mindig dátumok?

A legkisebb azonosíthatóságot is ki akartam nyírni. Egyszer, jó régen Csaplár Vili nyitotta meg egy kiállításomat, előtte beszélgettünk hosszasan itt a műteremben, meg kocsmáztunk, és szóba jöttek a címek. Akkoriban olyanokat adtam, hogy *Kompozíció kében, zöldben*. Hosszasan kötözködött, ahogy szo-

kott, azt mondta, ilyen alapon akár lehetne *Tigrisperec* is. Erre határozottan emlékszem, mert a megnyitó szövege lejött az *ÉS*-ben is, és erről értekezett, hogy mi a francnak cím, értelmetlen. Beláttam, hogy igaza van, felesleges, ha nincsen képhez köthető tartalom. Cím viszont kell, hogy be tudd azonosítani az egyes képeket, ezért lett a cím a befejezés dátuma.

Bullás József: 200624, 2020, akril, vászon, 120 x 95 cm
Fotó: © Bullás József / HUNGART © 2020

Bullás József: 160214, 2016, olaj, vászon, 100 x 100 cm
Fotó: © Borsos Misi / HUNGART © 2020

Ha kerülöd is az irodalmiságot a címekben, olvasni szeretsz?

Nagyon szerettem. Az internet örülten gyomlálja az ember idejét, de persze azért olvasok, kollégákat, Spirót nagyon szeretem, meg tud néha hatni, nyersen, egyszerűen, Nádast is... lehetne még sorolni. Volt egy baráti kör, írók, művészek, sőt még egy kiállítás is, amikor még a Ludwig a Várban volt. Együtt bulizós közeg volt, Bartis, Térey, Kemény – elmentem párszor a Keményék lakására Szűcs Attilával, ahol író-találkozók voltak. Tudod, hogy a Térey csinált monokróm rajzokat?

Nem, azt tudtam, hogy érdeklí a festészet, sokat beszéltünk is erről. Amikor meghalt, a PIM szervezett egy megemlékezést, és kérték, olvassak fel én is. Egy olyan versét választottam, amit Gál Andrásnak írt a monokróm-ról, a sötét festékről.

A Gálnak mutatta is ezeket a monokróm műveit. Kevesen tudnak így odavissza behelyezkedni ezekbe a világokba. Szűcs Attila művészetéhez abszolút tudnak kapcsolódni. Az nem csak látványelvű, az látványos festészet is. Zsizsegnek körülötte az emberek és viszonyulnak is hozzá. De egy ilyen világgal nem tudnak mit kezdeni. Még gondolkodtam is, pont a Téreyvel beszélgettünk, ha van affinitása, és megtaláljuk a közös hangot, akkor egyszer megnyithatná a kiállításomat, de ezt most már az élet sajnos nem fogja megadni. Feleségemmel majdnem minden nap beszélünk róla. Több fura kapcsolódási pontunk volt vele. Annyira nagy baráti viszonyban nem voltunk, de rengeteg kapocs van. Ha találkoztunk, úgy folytattuk, mintha két perccel azelőtt hagytuk volna abba, ami lehet, hogy egy év volt. Érzelmes viszony volt közöttünk. Megfektük a gyomromat a halála.

Ha visszanezéd a régebbi képeidet, feljön konkrét életemlék hozzájuk? Kapcsolódnak ahhoz, amiben akkor voltál? Látványkíséret, vagy visszahoz életpillanatokat egy-egy festmény?

Nem hoz. Azt látom csak, ha sokat buliztam, mert akkor kevesebbet festettem. Meg kell mondjam, a bulik elfelejtődnek, de a pillanatok, amikor sikerül megfestenem egy képet, megmaradnak. Határozottan emlékszem egyre, valamikor a kilencvenes években, iszonyú küzdelem volt, hajnalra lettem kész vele. Abszolút nem iszom munka közben, az nekem nem működik, de akkor keverni kellett egy jó whiskyt. Emlékszem, hogy kimentem az erkélyre, és azt éreztem, fölé kerültem a városnak, olyan lebegés, olyan boldogság, olyan energiák voltak az egészben.

**Art Collection
Telekom**

**LUDWIG
MÚZEUM**

**Művek
a Telekom
Művészeti
Gyűjteményéből**

**2020.
09. 04.
– 11. 22.**

EGYENSÚLYBAN

**Flaka Haliti: *Visszafelé elvesztette sürgősségét*
(*mialatt folytonos késésben volt*), 2017**

ART MARKET BUDAPEST

2020. OKTÓBER 22-25.
MILLENÁRIS PARK
BUDAPEST

www.artmarketbudapest.hu

NEMZETKÖZI
KORTÁRS
KÉPZŐMŰVÉSZETI
VÁSÁR

Még több Balaton: füredi színház és fürdő,
kifosztott Tihany, Zichy Mihály Zalában,
Eötvös Károly a tó körül, Balaton-felvidék
a Skanzenban, EKF 2023, Bahart,
Varga Imre Siófokja,
a villaépítészettől a Tátikáig

múzeumcafé
78

A MúzeumCafé 78. számát keresse
a nagyobb újságárusoknál és a múzeumshopokban!

balaton
idő, utazás

VEGYE MAGÁNAK A BÁTORSÁGOT!

DE MÉG JOBB, HA ELŐFIZET

Még sosem volt ilyen fontos. Sem Önnek, sem nekünk.

Fizessen elő most egy évre **7 740 forint kedvezménnyel*** mindössze 27 960 forintért a Magyar Narancsra, és nem csak bátorságot kap tőlünk, de a legtöbb helyen **20 százalék kedvezményre** jogosító Magyar Narancs Olvasókártyát is!

* Az áruspéldányhoz képest.

SZÁMOLJON VELÜNK!

egy lapszám újságárusnál: 700 Ft | egy lapszám éves előfizetőknek: **548 Ft**

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

negyedév: 8 490 Ft | fél év: 15 480 Ft | egy év + olvasókártya: 27 960 Ft

20% kedvezmény: Belvárosi Színház | Bethlen Téri Színház | Cirko-Gejzír | Fonó Budai Zeneház | Irók Boltja | Jurányi Ház | Katona József Színház és Kamra | Ludwig Múzeum | Örkény Színház | Radnóti Színház | Széké Színház | Trafó **10% kedvezmény:** Tranzit Art Café

Részletek: www.magyararancs.hu/elofizetes

MAGYAR NARANCs